

Conferința Generală s-a folosit cu succes de cei trei campioni ai îndreptării doar prin credință - Ford, Heppenstall, LaRondelle - spre a-l ruina pe Brinsmead. Bezmeticul din Australia a fost în sfârșit adus pe calea cea bună prin cele mai elegante și curate metode. A fost amăgit să intre în casa denominațională să mănânce pâine și să bea apă cu bunul prieten Ford. S-a întors la tronul din Sfânta, unde imediat a primit influența nesfântă a celui care de pe tron mima lucrarea părăsită de Hristos în 1844.

Dar nici n-au apucat frații să se felicite pentru biruința câștigată, că Brinsmead le-a transformat imediat euforia în transpirație rece. Noua alianță Brinsmead - Ford spulbera întreaga teologie adventistă a sanctuarului, iar administrația bisericii a înțeles repede că ceea ce se întâmplă este cu mult mai periculos pentru supraviețuirea bisericii decât mișcarea lui Brinsmead din anii 60.

Președinte al CG era atunci fratele Pierson, un om consacrat și în același timp informat. Citise și aprecia lucrarea fraților Wieland și Short, *1888 Reexaminat*, și recunoștea că rebeliunea de atunci L-a alungat pe Hristos din treburile bisericii mondiale. Acum vedea consecința finală și devastatoare a acelei gafe incredibile: Introducerea oficială a teologiei babilonului în biserica rămășiței și repudierea oricărei distinctive denominaționale.

Sub inspirația și călăuzirea lui, Comitetul Executiv al CG a publicat în anii 1973 și 1974 două apeluri arzătoare adresate bisericii mondiale, în care se recunoștea eroarea din 1888, iar poporul era chemat la o redeșteptare a adevăratei evlavii. Fratele Pierson a luat legătura cu Robert Wieland și l-a rugat să pregătească materialele 1888, deoarece biserica este pregătită să le publice la scară mondială. Nu există niciun dubiu că această incredibilă răsturnare de situație era potențial capabilă să producă autentică redeșteptare finală pe care o aștepta biserica. Și nu există niciun dubiu că mișcarea lui Brinsmead a fost vocea care a strigat deșteptarea în somnul profund al bisericii anilor 60.

Desmond Ford a reacționat violent la pirueta CG, oglindită foarte explicit în seria de articole din *Review*, în care erau susținute chiar pozițiile pe care biserica le condamnase la Brinsmead. Și nu erau puțini teologii care și-au exprimat îngrijorarea alături de Ford. Spre a calma furtuna care părea să se declanșeze, CG a convocat în aprilie 1976 o conferință la Palmdale, o stațiune montană din California, unde au fost invitate o echipă a teologilor australieni și una a teologilor americani.

Fratele Pierson abia acum a văzut cine este Ford, și cum se explică biruința lui rapidă asupra lui Brinsmead. Niciun coleg nu i-a putut sta în cale, în demonstrația lui că Hristos nu a avut o natură umană ca a omului căzut, și că este sinucidere denominațională să susții așa ceva, așa cum pare să facă *Review* cu sprijinul CG. De asemenea, el a spulberat credința tuturor celor de față că evanghelia ar fi ceva mai mult decât îndreptățire.

Robert Pierson a înțeles că bătălia este pierdută, dar a avut grijă să lase istoriei sentimentele lui despre acel eveniment, exprimate în raportul întâlnirii de la Palmdale (*The Palmdale Statement*), publicat în *Review*. Iată un scurt pasaj:

„Reexaminând istoria perioadei 1888, ajungem la concluzia că ea a fost un timp de oportunități fără egal pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dumnezeu realmente a dat poporului Său „începutul” ploii târzii și al mării strigări în „descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.” Atitudinea și spiritul manifestate de prea mulți la acea sesiune au făcut necesar ca Dumnezeu să retragă acea binecuvântare specială...

„Este clar că plinătatea acelei binecuvântări minunate pe care Dumnezeu dorea să o reverse peste biserică nu a fost primită atunci, și nici după aceea. În lumina acestor fapte ale istoriei, grija noastră principală ar trebui să fie aceea de a înlătura orice barieră care împiedică puterea făgăduită, și prin pocăință, credință, redeşeptare și reformă, să eliberăm drumul astfel ca Domnul să poată face această lucrare specială pentru noi și prin noi. Noi recunoaștem că răspunderea principală în acest episod este a conducerii bisericii.

„Ne așezăm nu doar de partea solilor pe care Domnul i-a folosit în 1888 să proclame solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos, ci și de partea tuturor aceluia care au prezentat-o cu credincioșie în anii care au urmat [adică Andreasen, Wieland, Short, Brinsmead în anii 60 – nn]. Dorim să învățăm din greșelile trecutului, astfel ca rebeliunea, încăpățânarea, nesupunerea, suspiciunea și invidia să nu fie găsite între noi” (*Review and Herald*, 27 mai 1976).

Dar asta a fost tot ce a putut face. Sub presiunea clasei teologice și academice, fratele Pierson a fost nevoit să bată în retragere. A renunțat la publicarea materialelor despre 1888, și în final a fost constrâns să-și dea demisia, copleșit de forțele subtile pe care nu le bănuia acționând cu asemenea putere asupra deciziilor luate la vârful lucrării.

***